

Hồi 25

Tuần Dương Chi Biến

Tiếng cười của Y Phong đột ngột dừng lại, chàng quét mục quang đầy uy phong nhìn lên người Tiểu Tang Môn đoạn nói:

- Các huynh đệ ở thành Khai Phong hãy chú ý lắng nghe đây, nên biết ta sáng lập Thiên Tranh Giáo là muốn tạo dựng đại sự nghiệp, vậy mà bây giờ các người dùng chiêu bài đó hiếp đáp người khác.

Tiểu Tang Môn run bần bật, hấn luôn miệng nói “phải phải”. Bàn Long Ngân Côn cũng biến sắc diện. Y Phong thấy vậy thì cảm thấy uy thế của Thiên Tranh Giáo chủ quả nhiên không nhỏ. Trong chớp mắt, một ý niệm tuyệt diệu chợt thoáng qua đầu chàng.

Nên biết, hai chữ “quyền thế” là điều mà từ cổ chí kim ai ai cũng nghĩ đến. Xưa này có không biết bao nhiêu sự nghiệp thiên thu của anh hùng hào kiệt được tạo dựng trên hai chữ “quyền thế”. Chỉ có điều cần phải xem cách vận dụng của người nắm quyền thế có thỏa đáng hay không. Nếu đem quyền thế làm nô lệ cho mình, vận dụng nó để tạo thành sự nghiệp thì nhất định sẽ thành công. Ngược lại, nếu tự biến thành nô lệ của quyền thế thì chắc chắn phải trả giá bi thương.

Trong lòng Y Phong đang cảm khái, chàng thấy Tiểu Tang Môn và Tưởng Bá Dương đang nhìn mình với ánh mắt khiếp sợ thì tâm niệm chàng biến chuyển, chàng cười nhạt rồi nói:

- Tưởng sư phụ ! Ngoài thành hai mươi dặm có gian từ đường của Bao thị, người biết chứ ?

Chàng hơi ngừng lại, không cho Tưởng Bá Dương đáp lời, chàng nói tiếp:

- Canh ba đêm nay, Tưởng sư phụ mời tất cả đệ tử có chức phận của Thiên Tranh Giáo ở thành Khai Phong đến tập trung tại từ đường của Bao thị cho ta nói chuyện.

Chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn quanh rồi tiếp lời:

- Tưởng sư phụ ! Trong nửa ngày còn lại, người có thể triệu tập tất cả đệ tử không ?

Tưởng Bá Dương đang cúi đầu, nghe hỏi thì lão lập tức đáp:

- Xin giáo chủ yên tâm, canh ba đêm nay Bá Dương sẽ khai đàn tại từ đường Bao thị nghênh tiếp đại giá giáo chủ. Nhưng ... nhưng nếu tập trung toàn bộ đệ tử trong thành thì nhân số ...

Y Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng và cắt lời nói:

- Ta nói là đệ tử có chức phận, người nghe rõ chưa ?

Tưởng Bá Dương cúi đầu thưa “rõ”

Y Phong cười nhạt một tiếng, chàng khẽ phất tay áo, đoạn xoay người cất bước đi ra ngoài.

Bàn Long Ngân Côn vội tiến bước đến trước mặt “giáo chủ” và cung kính nói:

- Giáo chủ sao có thể đi như thế này được ?

Đoạn lão cười cười nói tiếp:

- Ở đây Bá Dương có hai hũ Trúc Diệp Thanh tuyệt hảo, giáo chủ uống vài chén rồi đi cũng không muộn, đồng thời cũng để Bá Dương biểu lộ lòng tôn kính.

Y Phong vẫn không dừng bước, người chàng đã ra đến giữa sân, chàng mỉm cười, nói:

- Hảo ý của Tưởng sư phụ, ta xin tâm lãnh. Chờ ngày mai giải quyết xong chính sự ta sẽ trở lại làm phiền Tưởng sư phụ vậy.

Bàn Long Ngân Côn cúi người lui bước, hai hán tư canh cổng lập tức biến sắc, chúng vội lui bước sang hai bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Y Phong bước ra khỏi cổng, chàng phất tay ra hiệu cho bọn Tưởng Bá Dương không cần tống tiễn, vừa bước đi mà lòng chàng vừa buồn cười không thôi.

Chàng ra khỏi thành Khai Phong, tinh thần vô cùng phấn chấn. Lúc này chàng đã xem kỹ một lượt cuốn Thiên Tinh Bí Kíp của Vũ Khúc Tinh Quân, tuy chưa hiểu hết sự kỳ ảo bên trong, nhưng một cao thủ nội gia như chàng chỉ cần lĩnh hội được vài yếu quyết thì công lực đã tịnh tiến không ít.

Hai năm qua, tuy chàng gặp không ít nguy nan, nhưng những nguy nan này chẳng những không đánh bại được chàng mà ngược lại khiến chàng càng kiên cường hơn. Những hy vọng của chàng vốn rất mờ mịt, bây giờ thì tươi sáng hơn bao giờ hết. Chàng biết để đạt được những hy vọng này, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Hình bóng Tiêu Nam Tần tuy để lại cho chàng nhiều cảm giác tê tái, song chàng vẫn chôn sâu hình bóng nàng tận đáy lòng mình. Chàng biết, nếu một nam tử khi có nhiều việc cần làm, mà đem hơn nửa tinh thần và tình cảm của mình dành cho nữ nhân thì đó là một sai lầm ngu xuẩn, dù sai lầm này có mang lại nhiều ý vị ngọt ngào ấm áp.

Do vậy chàng quyết định tìm bọn Phi Hồng Kiếm Khách để nói cho bọn họ biết những việc mình vừa kinh qua.

Trên đường đi, bọn Phi Hồng Kiếm Khách cũng đã biết địa vị của Thiên Tranh Giáo trong võ lâm. Và khi Hoa Phẩm Kỳ biết tam đệ do mình nuôi từ nhỏ đến lớn, bây giờ đã trở thành nhân vật đứng đầu một thế lực rộng lớn, như vậy thì trong lòng lão bất

giác cũng có chút ý vị khó nói. Có một cảm giác xấu hổ mà bất luận là anh hùng hào kiệt hay tiểu nhân bỉ ổi cũng đều cảm nhận được, chỉ có điều anh hùng hào kiệt thì cảm thấy bị áp chế nặng nề, đó là chỗ hơn người của bọn họ.

oOo

Nơi Y Phong và bọn Trường Bạch kiếm khách ở là một tử điểm nằm dưới tháp Lưu Ly, phía đông thành Khai Phong. Còn từ đường của Bao thị lại nằm phía tây thành, khoảng cách giữa hai nơi cũng chừng hai mươi dặm đường.

Phía ngoài từ đường có cổ tùng chọc trời, quanh năm xanh biếc, trong từ đường được quét dọn rất sạch sẽ, vào những ngày đẹp trời của tiết xuân thu, có không ít người đến nơi này du xuân ngoạn cảnh. Do vậy, xung quanh từ đường cũng lưu lại không ít bút tích của tao nhân mặc khách.

Nhưng đêm hôm nay, khi trời vừa sụp tối thì xung quanh từ đường đột nhiên xuất hiện ba bốn toán tráng hán mặc hắc y, ngăn không cho bất kỳ người nào lai vãng một bước. Bọn đồ nhân lo hương hỏa trong từ đường chẳng biết gì cả, tất cả đều được tống khứ ra một gian miếu thổ địa bên ngoài.

Người trong vòng hai mươi dặm chỉ thấy gian từ đường này đột nhiên đèn đuốc sáng choang, bên trong có bóng người qua lại một cách vội vàng, càng về khuya thì bóng người càng nhiều. Tại sao lại có nhiều người đột nhiên tập trung ở gian từ đường này như vậy ? Đó là bí mật to lớn đối với những người sống xung quanh ngôi đường.

Tống canh ba vừa điểm, những người còn thức có thể nghe được những tiếng kêu thảm thê lương từ trong từ đường truyền ra. Cũng có không ít đại hán toàn thân bê bết máu từ trong từ đường xông ra, rồi chạy loạn khắp nơi. Điều này khiến hai mươi dặm vòng quanh từ đường vốn rất yên tĩnh, bây giờ trở nên náo loạn. Nhưng những lương dân vốn an phận thủ thường cũng không đủ dũng khí điều tra chân tướng của chuyện này.

Ngày thứ hai, có người bạo gan mò đến xem thử, chỉ thấy gian từ đường sạch sẽ thơm tất của Bao thị đã nhuộm đầy vết máu. Đương nhiên bọn họ cũng đoán được rằng, nhất định đây là cuộc tàn sát của các phe phái trong giang hồ, có điều kẻ giết người là ai ? Kẻ bị giết là ai ? Những lương dân không thể nào đoán ra được.

Nguyên có mấy chục giáo đồ của Thiên Tranh Giáo đang ở từ đường Bao thị chờ đại giá của giáo chủ, thì từ xa có mấy tiếng “lốc cốc” truyền lại. Bàn Long Ngân Côn Tướng Bá Dương quét mục quang nhìn quanh rồi trầm giọng nói:

- Các huynh đệ hãy đứng thành hàng ngay ngắn, giáo chủ sắp đến rồi đó. Đêm nay các người được diện kiến dung mạo của giáo chủ, xem ra đây là hồng phúc ba đời của các người ...

Lời chưa dứt thì tứ bề đột nhiên vang lên những tràng cười chói tai. Năm bóng người bịt mặt từ tứ phương tám hướng xông vào đại sảnh. Xung quanh gian từ đường này đều có người của Thiên Tranh Giáo mai phục, nhưng chẳng hiểu làm sao năm hắc y nhân kia lại vào được.

Tướng Bá Dương biến sắc, lão nộ khí quát lớn:

- Bằng hữu ! Các người từ đâu đến ?

Tiếng quát vừa phát thì một bóng hắc y nhân đã lướt tới trước mặt lão, lão cảm thấy hàn quang lóe sáng, trường kiếm của đối phương đã nhằm vào vai lão chém xuống. Tướng Bá Dương học nghề từ Tung Sơn, võ công chẳng phải hạng tầm thường, lão quát lớn một tiếng, thân hình xoay chuyển rồi lách sang một bên. Thế nhưng thân pháp của hắc y nhân kia cũng nhanh cực kỳ, kiếm quang dồn dập như sóng ba đào, “xoẹt, xoẹt, xoẹt”, ba đường kiếm liên tiếp xuất ra như chớp, Tướng Bá Dương cảm thấy hàn quang lóa mắt một kiếm ba chiêu, mà chiêu nào chiêu nấy đều không rời yếu huyệt của lão.

Tuy lão cực lực chống đỡ, nhưng võ công của hắc y nhân kia quá cao cường, vả lại trong tay lão chẳng có tất sắt, do vậy lão chỉ một mực tránh né, và ném không ít đau đớn. Mặt khác, Tướng Bá Dương luôn miệng quát hỏi, song hắc y nhân kia chẳng nói một lời.

Cùng lúc đó, Tướng Bá Dương nghe không ít tiếng kêu thảm vang lên, lão nghe cả tiếng thảm thiết của Tiểu Tang Môn Trần Kính Nhân. Lão vội quét mục quang nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Tang Môn hai tay ôm ngực, máu tươi tuôn ra như suối, thân hình chao đảo rồi ngã xuống đất.

Tiếp theo, trong đại sảnh có hàng loạt tiếng kêu thảm vang lên, xen lẫn với tiếng cười nhạt của bọn hắc y nhân. Càng lúc Tướng Bá Dương càng loạn tâm, kiếm chiêu của đối phương càng lúc càng lợi hại, đường kiếm uy mãnh và ảo diệu đến độ kỳ bí, lão ta từng thấy kiếm pháp của nhiều danh gia trong thiên hạ, nhưng với kiếm pháp trước mắt, lão chưa từng thấy bao giờ.

Trong lúc tâm tình đại loạn, song thủ của lão chợt phát mạnh ra, theo đó là vô số ánh thanh quang bắn tới trước. Thế nhưng dường như đối phương đã đoán trước việc lão phát ám khí, do vậy màn kiếm quang bỗng nhiên bao phủ dày đặc trước người hắc y nhân, ám khí của Tướng Bá Dương không thể nào xuyên thủng. Lão ta còn đang bàng hoàng kinh ngạc thì đột nhiên cảm thấy hữu thủ lạnh buốt, hóa ra tay phải của lão bị chém một đường dài đến một tấc.

Tướng Bá Dương biết là đại thủ đã mất, ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển đột nhiên lão xuất quyền như gió, đó là Thiếu Lâm Phục Hổ Quyền. Tuyệt chiêu này quả nhiên danh bất hư truyền, thân thủ của hắc y nhân kia tuy cao nhưng bất giác cũng phải lùi một bước.

Tướng Bá Dương chớp cơ hội tung người tới, hai chân vận lực quét mạnh ra hai cước. Lão đã sớm xem xét địa hình, khi thân hình hạ xuống, mũi chân vừa chạm xuống bàn thì lão xoay người, phóng như tên qua cửa sổ để thoát đi. Lúc này lão phải bảo vệ sinh mạng mình trước, tiếng kêu thảm của bọn giáo đồ Thiên Tranh Giáo trong từ đường càng thảm thiết hơn, tuy lão nghe thấy nhưng cũng mặc.

Trên đường tháo chạy, Tướng Bá Dương mới biết rằng bọn mai phục xung quanh từ đường đều đã bị người ta khống chế. Điều này khiến lão càng thêm kinh dị trước thân thủ cao minh của bọn hắc y nhân bịt mặt. Nhưng hiện tại mà nói, lão vẫn mù tịt về lai lịch kỳ bí của bọn hắc y nhân này, một chút cũng chẳng biết.

Thiên Tranh Giáo chúng ở thành Khai Phong nhận lãnh một tai kiếp mà chúng chẳng hiểu là tại sao. Bọn chúng đâu biết rằng đó là kiệt tác của Y Phong. Sau một đêm bôn hành, bọn Phi Hồng Thất Kiếm ẩn cư bao ngày ở quan, bây giờ mới cảm thấy khoái chân khoái tay, nhiệt huyết dâng trào, không còn tự chủ được nữa. Ngay cả Hoa Phẩm Kỳ đã qua tuổi thiên mệnh, nhưng bây giờ ngồi trên ngựa, lão vẫn cao giọng nói những lời thích chí.

Y Phong đi bên cạnh và chàng chỉ mỉm cười, chàng hiểu được tâm tình của bọn kiếm thủ đến từ quan ngoại, tất cả bọn họ đều ôm tuyệt nghệ trong người, song thủy chung không có cơ hội thi thố trong võ lâm. Ngay cả uy danh Phi Hồng Thất Kiếm cũng nhờ tên tuổi của sư phụ bọn họ mà được võ lâm đồng đạo nhắc đến. Điều này tựa như công tử nhà hào phú, tuy có vô số tiền bạc và biết tiền bạc là vạn năng, nhưng thủy chung ru rú trong nhà, thủy chung bản thân không có sự trải nghiệm ... Chờ đến ngày hiểu được giá trị thật sự của tiền bạc và bản thân được tự tay tiêu xài thì gia sản của người đó lập tức có một ý nghĩa khác trong mắt người đó. Và tâm tình của người đó vui sướng thế nào, có thể nghĩ mà biết.

Còn bản thân Y Phong thì sao. Tất nhiên là chàng cũng chia hưởng phần vui sướng này. Đêm tối như mực, chàng phi ngựa đi như điện, trong lòng cũng cảm thấy khoan khoái vô cùng. Những oán khí tích tụ trong suốt ba năm qua, đêm nay coi như đã tiêu tán không ít.

Trời chớm sáng, cái lạnh của mùa đông như dao kiếm cứa vào da thịt con người. Nhưng bọn Y Phong và ngựa của bọn họ lại đắm chìm trong hơi ấm, một chút cũng không lạnh.

Khi văng thái dương lộ xuất những tia nắng đầu tiên, bọn Y Phong đến Tuần Dương. Y Phong thúc ngựa tới trước, xông thẳng đến chân thành, nhưng do còn quá sớm nên cổng thành chưa mở, chàng quay đầu lại và khẽ nói:

- Cửa thành này tuy chưa mở nhưng qua khỏi Tuần Dương thì phía trước chẳng còn thị trấn nào, chi bằng chúng ta chờ cổng thành mở vậy. Trước tiên tìm một tử điểm tẩy trần, sau đó hãy tiếp tục hành trình.

Chàng hành tẩu giang hồ đã lâu, còn Phi Hồng Thất Kiếm chỉ mới đặt chân vào Trung Nguyên, do đó tự nhiên mọi chuyện đều do chàng dẫn đầu. Thế là đoàn nhân mã dừng lại bên ngoài cổng thành, mọi người đều đưa tay áo lau mồ hôi trán.

Thế gian thường có những chuyện trùng hợp một cách ngẫu nhiên, khiến tất cả mọi chuyện đều vì thế mà thay đổi. Nếu bọn Y Phong vòng qua thành mà đi, biến hóa của sự tình có thể sẽ không phức tạp như sau này, nhưng bọn họ lại cứ chờ ngoài cổng thành, tựa như mọi chuyện đều được thượng đế sớm an bài.

Trời sáng tỏ, “cách” một tiếng, cổng thành hé mở. Y Phong vội thúc ngựa tới, nào ngờ trong thành lại có một con tuấn mã phóng ra, lướt qua cạnh Y Phong mà đi. Y Phong vốn không chú ý, chàng chỉ kịp thấy người đó mặc áo gấm, khi lướt qua cạnh mình thì hình như khẽ phát ra một tiếng “vù”

Tuy nhiên Y Phong cũng chẳng mấy chú ý, chàng khẽ liếc nhìn, lúc này bọn Hoa Phẩm Kỳ cũng đã từ sau lướt tới và cùng chàng vào thành.

Nào ngờ bọn họ vừa vào thành thì đột nhiên có tiếng quát từ sau lưng:

- Đứng lại !

Thanh âm khá cao và vang dội, khiến người nghe cảm thấy như bị thiết chùy đánh vào tai. Y Phong và bọn Hoa Phẩm Kỳ đều bất giác quay đầu nhìn lại, phía sau đã có một con tuấn mã lướt tới. Y Phong định thần nhìn kỹ, thì ra đó là kỵ sĩ mặc áo gấm vừa trong thành phi ra lúc này.

Hoa Phẩm Kỳ khịt mũi một tiếng, tỏ vẻ không vui, chờ khi ngựa của đối phương đến nơi, lão lạnh lùng quát:

- Bằng hữu ! Người gọi ai vậy ?

Kỵ sĩ trên ngựa mặc áo gấm màu đỏ bầm, trên áo dát không ít kim tuyến, chân đi hài thêu hoa có đính vài hạt minh châu lấp lánh. Người này gò cương ngựa, quét mục quang nhìn Hoa Phẩm Kỳ, đoạn trừng mắt nhìn Y Phong rồi trầm giọng nói:

- Sao người lại chạy đến nơi này ?

Lúc này Y Phong đã nhìn rõ diện mục đối phương, huyết dịch trong thân thể chàng bất giác như muốn đông đặc lại. Người này tuy mặc áo gấm mang hài hoa nhưng thân thể ốm như que củi, hai lưỡng quyền nhô cao, dưới cằm để mấy sợi râu dê thưa,

thần quang trong mắt sắc lạnh như đao kiếm. Đây chẳng phải là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình mà Y Phong đã dùng kế nhốt trong bí động ở Vô Lượng Sơn thì là ai ?

Y Phong lập tức biến sắc, Hoa Phẩm Kỳ đứng cạnh chàng lại nộ khí quát lớn:

- Bằng hữu ! Người nói với ai vậy ? Người ...

Lão chưa nói hết câu thì Thiết Diện Cô Hành Khách đã quét mục quang đầy nộ khí nhìn qua, khuôn mặt khô gầy xương xẩu của lão càng thêm uy nghiêm. Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói:

- Người có biết là người đang nói chuyện với ai không ?

Lão nhìn qua Y Phong và tiếp lời:

- Đây ! Lão phu là ai ? Nếu là bằng hữu của người thì lão phu còn có thể tha mạng, bằng không ... hừ !

Y Phong đang cả kinh, nghe vậy thì bất giác thêm hoang mang, lòng thầm nghĩ:

- “Sao Thiết Diện Cô Hành Khách lại đột nhiên khách khí với ta như vậy ? Tại Vô Lượng Sơn, chẳng phải lão đã muốn xử tử ta đó sao ? Huống hồ ta lại dùng kế nhốt lão trong bí động, nhưng làm sao lão vẫn có thể ra được chứ ?”

Nghĩ đến đây thì đột nhiên chàng nhớ đến một chuyện:

- “Nhưng hiện tại diện mục của ta không phải diện mục thật ! Lẽ nào Thiết Diện Cô Hành Khách này cũng có quan hệ gì với Tiêu Vô ?”

Ý nghĩ xoay chuyển cực nhanh trong đầu chàng, lúc này Hoa Phẩm Kỳ lại lạnh lùng quát:

- Đây ! Nếu lão đầu tử người là bằng hữu của lão đệ lão phu thì lão phu cũng có thể tha mạng cho người, bằng không ... hừ !

Lão mô phỏng theo cách nói của Thiết Diện Cô Hành Khách mà nói, song điều này chẳng khiến khuôn mặt xương xẩu của Vạn Thiên Bình có chút biến hóa gì, quả nhiên không hổ hai tiếng “mặt sắt”. Nhưng từ mục quang càng lúc càng lạnh lùng của Vạn Thiên Bình, Y Phong đã nhìn thấy sát cơ xuất hiện.

Thiết Diện Cô Hành Khách từ từ nhìn sang Hoa Phẩm Kỳ rồi đột nhiên xuất chưởng như gió, “bình” một tiếng, con ngựa của Hoa Phẩm Kỳ trúng một chưởng, toàn thân nó đổ quỵ xuống cùng với một tiếng kêu thê thảm. Sau một hồi giẫy giụa, con ngựa nằm dài trên đất rồi tắt thở.

Hoa Phẩm Kỳ đã sớm rời khỏi ngựa, lúc này mục quang của lão đỏ tía như máu, nhìn con ngựa mình cưỡi bị đối phương xuất chưởng đánh chết thì nhiệt huyết trong lòng lão bất giác dâng lên đằng đằng. Tuy nhiên lão cũng không khỏi kinh hãi trước lực đạo

trên chưởng của đối phương, thứ lực đạo chẳng những kinh thế hãi tục, mà cứ như là không thể tưởng tượng.

Ba con ngựa khác cũng cất tiếng hí vang, trong chớp mắt đó, kiếm quang liên tục lóe sáng. Mao Văn Kỳ và hai vị sư đệ khác của Hoa Phẩm Kỳ đồng loạt bạt kiếm thủ thế.

Bỗng nhiên Vạn Thiên Bình cười nhạt một tiếng, thân hình rời yên cương, lướt thẳng về phía Mao Văn Kỳ, song thủ cùng xuất, thập chỉ như móc câu. Thiết Diện Cô Hành Khách dùng đến Kim Cương chưởng lực và Đại Ứng Trảo Thủ danh chấn võ lâm thì xem ra lão ta đã động chân nộ, muốn hạ sát thủ rồi.

Trong chớp mắt đó, Y Phong suy nghĩ cực nhanh rồi đứng trên mình ngựa, khoát tay nói:

- Vạn lão tiên bối, xin dừng tay.

Vạn Thiên Bình nghe tiếng quát của Y Phong thì lập tức dừng bước, thân hình khô gầy xoay chuyển trên không rồi lướt trở lại yên cương. Thế xoay người của lão tựa như cá bơi trong nước, trên không trung mà đi lại như dưới mặt đất.

Bọn Phi Hồng Kiếm Khách bất giác lắc đầu lè lưỡi, không ai ngờ lão nhân này lại có võ công siêu phàm nhập thánh như vậy. Nhưng bộ mặt của Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn lạnh như tiền, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, lão ngồi trên yên ngựa, quay về phía Y Phong và lạnh giọng nói:

- Người bảo bọn chúng mau rút hết đi, lão phu còn có chuyện muốn hỏi người.

Y Phong vừa liên tục gật đầu, vừa nháy mắt ra hiệu với bọn Hoa Phẩm Kỳ. Lúc này bọn Phi Hồng Kiếm Khách vừa nộ vừa kinh, nhưng võ công đối phương quá cao, lại thêm dường như Y Phong ngầm biểu thị thâm ý, do vậy bọn họ bất đắc dĩ tạm nén tức khí.

Mao Văn Kỳ trở tay tra kiếm vào bao. Hoa Phẩm Kỳ đứng dưới đất, mặt liên tục biến sắc, cuối cùng lão cũng phóng lên ngựa của Mao Văn Kỳ, và quát lớn với Vạn Thiên Bình:

- Hôm nay ta nể mặt lão đệ của ta nên tạm thời không tính với người, trong vòng mười ngày tới, bọn ta sẽ cung kính chờ đại giá trong thành Tương Dương.

Lời này tuy nói với Vạn Thiên Bình, nhưng đồng thời cũng nói cho Y Phong biết là mình đi đến Tương Dương trước, nói xong cả bọn đều giục ngựa phóng đi.

Y Phong hiểu ý nên liền gật đầu, trong lòng chàng suy tính:

- “Chẳng biết Thiết Diện Cô Hành Khách này và Tiêu Vô rốt cuộc có quan hệ gì ? Ta cứ chờ một lát, mọi chuyện tất sẽ lộ xuất”.

Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn ngồi bất động trên ngựa, lão chẳng mảy may để ý đến lời nói của Hoa Phẩm Kỳ, tựa như lão đã nghe những lời như vậy quá nhiều rồi, nên căn bản không để tâm.

Chờ bọn Hoa Phẩm Kỳ đi thật xa rồi lão mới lạnh lùng nói:

- Ta nể mặt người nên tạm tha cho bọn chúng, mười ngày sau ... Hừ !

Dường như những nhân vật nổi danh tàn độc trên giang hồ, khi nói cũng tỏ ra rất lạnh lùng. Và có điều kỳ lạ nhất là bọn họ thường không nói hết câu, chỉ dùng một tiếng “hừ” để biểu lộ ý nghĩ.

Vạn Thiên Bình vung roi ngựa chỉ ra ngoài thành và nói:

- Người đi ra ngoài thành với ta, trước tiên giúp ta một chuyện, sau đó cùng đến Tây Lương Sơn ... Hừ ! Người còn trẻ mà đã hoang đường như vậy rồi. Chẳng phải là người từng nói sẽ đến Dự Châu chờ ta đó sao ?

Căn bản Y Phong chẳng hiểu ý nghĩa trong lời nói của lão, nhưng chàng vẫn một mực gật đầu đáp phải, đoạn chàng theo Thiết Diện Cô Hành Khách xuất thành. Hai người sánh vai nhau phóng đi, Y Phong liếc mắt nhìn qua, chàng thấy trên cổ Vạn Thiên Bình có một vết thẹo bầm đen do Diêu Thủ Hứa Bạch lưu lại.

Lòng chàng bất giác ngâm cảm thán:

- “Thiết Diện Cô Hành Khách này quả thật là một kỳ nhân, mấy lần liên tiếp ta tận mắt thấy lão gặp đại nạn không đường sống, vậy mà lão ta cứ tiếp tục sống, kỳ quái nhất là lão thoát ra khỏi bí động kia chứ ? Ôi ! Nếu lão biết ta không phải là người như lão tưởng thì e rằng lúc này đã xảy ra một trận chiến sinh tử ác liệt rồi”.

Vừa xuất thành thì Vạn Thiên Bình giục ngựa phóng đi như tên, Y Phong theo sát phía sau. Lúc này lòng hiếu kỳ của chàng trỗi dậy, chàng một mực muốn biết làm sao Vạn Thiên Bình thoát ra khỏi bí động, đồng thời cũng muốn biết giữa lão ta và Tiêu Vô quan hệ như thế nào.

Thiết Diện Cô Hành Khách khá thành thực đường đi ở vùng này, lão không đi theo đường quan đạo mà rẽ vào đường tắt. Trên đường còn phủ đầy tuyết chưa tan, dường như đã lâu chưa có ai qua lại.

Càng lúc Y Phong càng kỳ quái, chẳng biết Vạn Thiên Bình định giở trò gì đây. Nhìn khuôn mặt xương xẩu của lão, Y Phong chẳng tìm thấy chút biểu cảm gì, miệng lão bế khí như thể một lời cũng chẳng nói. Tuy trong lòng rất kỳ quái, song Y Phong cũng chẳng dám hỏi.

Sau vài ba lần quanh quẹo, con đường nhỏ càng lúc càng hoang vắng. Thành Tuấn Dương vốn nằm phía bắc Hán Thủy và phía đông của Cán Hựu Hà, sau khi xuất thành, bọn họ nhằm hướng đông bắc mà đi. Do đó, địa thế càng đi càng lên cao, cũng may con

ngựa Y Phong cười là giống tuấn mã chuyên đi đường trường nên chàng vẫn có thể theo kịp.

Hai người đi đến một cánh rừng khô thì đột nhiên Vạn Thiên Bình gò cương ngựa, lão vẩy tay ra hiệu cho Y Phong đoạn nháy xuống đất. Y Phong quét mục quang nhìn quanh, chỉ thấy toàn bộ cánh rừng khô đã bị tuyết bao phủ, dường như đã lâu không có dấu chân người.

Vạn Thiên Bình với tay lấy sau yên ngựa xuống một túi da, trông vẻ khá nặng, nhưng Y Phong chẳng hiểu lão ta đến đây để làm gì. Thiết Diện Cô Hành Khách này tuy thành danh về Kim Cương chưởng lực, song khinh công của lão cũng khá cao minh. Cầm chiếc túi da nặng như vậy nhưng lão lướt đi rất nhanh trên mặt tuyết, không để lại một chút dấu vết, thân hình tung lên hạ xuống vài lần là đã vào cánh rừng khô.

Sau khi vào cánh rừng, ánh sáng bỗng yếu đi khá nhiều, Y Phong phập phồng lo nghĩ:

- “Lẽ nào lão ta đã sớm nhìn diện mục thật của ta, vì thế mới dẫn dụ ta đến đây để thu thập”.

Nhưng sự tình đã đến nước này, chỉ có tiến chứ không thể thoái, Y Phong cũng đành theo lão ta tiếp tục tiến sâu vào rừng”.

Đi một hồi lâu, cơ hồ đã khá sâu trong rừng, bỗng nhiên Vạn Thiên Bình quay đầu lại, lão trao túi da cho Y Phong, nhưng vẫn không nói một lời. Y Phong dùng tay nâng thử chiếc túi, chẳng những khá nặng mà theo cử động của chàng, bên trong phát ra những thanh âm của kim thuộc va vào nhau, hình như bên trong chiếc túi này chứa đựng một loại binh khí.

Ý nghĩ trong đầu Y Phong liên tục xoay chuyển, chàng ngược nhìn Vạn Thiên Bình, chỉ thấy lão ta vừa đi trước vừa thò tay vào túi móc ra một vật, và khi vật này lọt vào mắt Y Phong thì chàng lập tức hiểu ra sự việc. Thì ra lão ta đến đây là để tìm bảo vật.

Nguyên vật mà Vạn Thiên Bình vừa móc trong túi ra là hai phiến đá sắt đen chừng một tấc vuông, cũng chính là Toàn Quang Bảo Nghĩa mà Diệu Thủ Hứa Bạch từng cho Y Phong xem tại núi Vô Lượng. Sau khi Diệu Thủ Hứa Bạch chết, Thiết Diện Cô Hành Khách đương nhiên thu tóm cả hai phiến Toàn Quang Bảo Nghĩa.

Y Phong từng nghe Diệu Thủ Hứa Bạch nói về chỗ diệu dụng của vật này, bây giờ bất giác chàng mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào hai phiến đá sắt đen trong tay Thiết Diện Cô Hành Khách.

Vạn Thiên Bình đã thả bước chậm lại, lão cúi người và dùng Toàn Quang Nghĩa rà rà trên mặt đất, đột nhiên lão bật đứng thẳng dậy, quay đầu lại nhìn Y Phong, khuôn mặt xương xẩu chợt hiện vẻ tươi cười, lão nói:

- A ! Chính là nơi này ! Người lấy cái xẻng trong túi ra cho ta, giúp ta khai quật nơi này. Thực lòng mà nói, xưa tay ta luôn đục lai đục vãng, hôm nay tìm người giúp đỡ, thật là lần đầu tiên bình sinh trong đời ta.

Y Phong biết Vạn Thiên Bình đã có ngoại hiệu Thiết Điện Cô Hành Khách thì tự nhiên bình sinh chẳng có ai giúp đỡ, do vậy lời lão vừa nói tự nhiên là thật. Nhưng hiện tại lão kéo mình đến tham gia vào hành động quái kỳ bí mật, từ đó có thể thấy quan hệ giữa lão và Tiêu Vô, kẻ mà mình đang giả dạng tất không tầm thường, nếu không làm sao lão đưa mình cùng đi tìm bảo vật ?

Y Phong vừa thềm phán đoán vừa mở túi da ra, bên trong quả nhiên có một chiếc xẻng và một chiếc cuốc chuyên dùng đào đất, bất giác chàng cảm thấy buồn cười với phán đoán vừa rồi của mình.

Mặt đất trong rừng phủ đầy tuyết, ngay cả bùn nhão cũng đông cứng, nhưng dưới tay hai cao thủ võ lâm này thì tuyết cứng cũng như bùn nhão mà thôi. Cuốc, xẻng liên tục vung lên hạ xuống, chẳng mấy chốc hai người đã đào được một cái hố sâu mấy trượng.

Y Phong vẫn tiếp tục vung cuốc bổ xuống, bỗng nhiên nghe “keng” một tiếng, chiếc cuốc trong tay chàng bị chấn động rồi cong lại. Thiết Điện Cô Hành Khách vui mừng ra mặt, lão lướt tới miệng hố rồi nhảy xuống, dùng xẻng bới móc liên tục. Đột nhiên trong đồng đất đá có ánh ngân quang xuất hiện, bên dưới chính là một phiến bạch ngân.

Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, chàng lượng định phiến đá bạch ngân kia tối thiểu cũng có đến mấy chục vạn lượng. Tuy lòng chàng quanh minh lỗi lạc, nhưng bỗng nhiên thấy phiến bạch ngân to lớn như vậy, khiến chàng cũng khó tránh khỏi tâm động thần mê.

Nào ngờ Vạn Thiên Bình đột nhiên buông một tiếng thở dài, lão quăng chiếc xẻng ra một bên rồi tỏ vẻ thất vọng nói:

- Lại là bạch ngân !

Ý của lời này là trong mắt của lão, mấy chục vạn lượng bạch ngân kia cũng như sắt phế. Điều này khiến Y Phong bất giác kinh ngạc vô cùng.

Thiết Điện Cô Hành Khách lại nói tiếp:

- Ta từ Vô Lượng Sơn xuống, phí rất nhiều chuyện mới đào được ba chỗ, nào ngờ đều là bạch ngân. Nếu cái gọi là Tàng Bảo trong thiên hạ đều là bạch ngân thì thật là mất hết hứng thú.

Nên biết, cùng một sự vật nhưng trong mắt hai người khác nhau thì giá trị cũng hoàn toàn khác. Trong mắt vị kỳ nhân võ lâm này phiến bạch ngân to lớn kia chẳng

khác gì một thứ phế liệu, huống hồ trong tay lão còn có Toàn Quang Nghĩa là một thứ dị bảo hy hữu, do vậy vật giá trị mà lão muốn tìm tất phải cao hơn hoàng kim bạch ngân, những loại tài vật thế tục.

Ánh nắng xuyên qua màn tuyết tích tụ trên cây chiếu xuống, tạo thành những đốm sáng ảo hóa nhiều hình đa giác.

Y Phong tung mình lên khỏi mặt đất, nhưng trong hố tràn đầy ánh phản chiếu của bạch ngân, khiến chàng cảm thấy chói mắt. Vạn Thiên Bình quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi mỉm cười, nói:

- Tiêu lão đệ ! Nếu người thích thì những vật ở đây xem như ta tặng cho người vậy.

Giọng của lão bỗng nhiên trầm xuống:

- Lão phu tung hoành nhiều năm, dám nói là ân oán phân minh. Nhưng lần này lại thọ đại ân của người tại Vô Lượng Sơn ...

Nghe đến đây thì Y Phong hiểu thêm một việc, nghi vấn tích tồn trong lòng chàng lập tức được giải khai:

- "Thì ra Vạn Thiên Bình bị ta nhốt trong bí động, đã được Tiêu Vô cứu ra. Điều này giải thích nguyên nhân tại sao lão có thể thoát khỏi bí động và quan hệ với Tiêu Vô."

Tuy đã sáng tỏ sự việc, song Y Phong lại có thêm mấy điều nghi vấn:

- "Sao Tiêu Vô lại chạy vào Vô Lượng Sơn ? Và làm sao biết cách mở bí động ?"

Ý nghĩ liên tục xoay chuyển trong đầu, khiến Y Phong quên cả việc trả lời Vạn Thiên Bình.

Vạn Thiên Bình lướt lên khỏi hố rồi cao giọng nói:

- Tiêu lão đệ ! Người hãy lấp đất lại đi, chùng ấy bạch ngân cũng không phải bằng sức lực hai chúng ta mà khiêng lên được.

Y Phong gật đầu rồi theo lời mà lấp hố đất lại. Chàng cũng không từ chối nhã ý tặng bạch ngân của Vạn Thiên Bình, nhưng cũng không biểu thị tiếp nhận. Vì chàng cảm thấy số bạch ngân này vốn không phải là vật sở hữu của lão, do đó căn bản lão không có quyền tặng cho mình. Vậy mình hà tất phải nói lời từ chối hoặc tiếp nhận.

- o O o -